U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jiřího Pally a soudců JUDr. Dagmar Nygrínové a Mgr. Aleše Roztočila v právní věci žalobce: **T. H. H.**, zast. Mgr. Radimem Strnadem, advokátem, se sídlem Příkop 834/8, Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 21. 9. 2015, č. j. 49 Az 48/2013 - 45,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 1. 7. 2013, č. j. OAM-112/LE-LE05-LE05-2013, žalovaný zamítl žádost žalobce o mezinárodní ochranu jako zjevně nedůvodnou podle § 16 odst. 1 písm. f) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů. V odůvodnění rozhodnutí žalovaný konstatoval, že žalobce požádal o mezinárodní ochranu výhradně proto, že se v zemi svého původu zadlužil a není schopen svůj dluh uhradit. Obavy žalobce z věřitelů nejsou relevantní pro posouzení jeho žádosti o mezinárodní ochranu, přičemž žalobce se ani nepokusil požádat státní orgány své země o ochranu.

Krajský soud v Praze rozsudkem ze dne 21. 9. 2015, č. j. 49 Az 48/2013 - 45, žalobu proti rozhodnutí žalovaného zamítl a rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Proti tomuto rozsudku podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) včas kasační stížnost z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), a požádal o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Nejvyšší správní soud nerozhodoval o návrhu stěžovatele na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, a to z toho důvodu, že přiznáním odkladného účinku se podle § 73 odst. 3 s. ř. s. pozastavují účinky napadeného rozhodnutí pouze do skončení řízení před

soudem. Rozhodování o návrhu stěžovatele na přiznání odkladného účinku by tedy nemělo žádný smysl za situace, kdy se řízení tímto usnesením končí a to je vydáno neprodleně po doplnění kasační stížnosti.

Po konstatování přípustnosti kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud ve smyslu § 104a s. ř. s. dále zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle tohoto ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná. Výklad zákonného pojmu „přesah vlastních zájmů stěžovatele“, který je podmínkou přijatelnosti kasační stížnosti, byl proveden např. usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publikovaným pod č. 933/2006 Sb. NSS (dostupné na www.nssoud.cz). Podle tohoto judikátu *„přesahem vlastních zájmů stěžovatele je jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je - kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce - pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. Přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu. Primárním úkolem Nejvyššího správního soudu v řízení o kasačních stížnostech ve věcech azylu je proto nejen ochrana individuálních veřejných subjektivních práv, nýbrž také výklad právního řádu a sjednocování rozhodovací činnosti krajských soudů.“*

Stěžovatel v kasační stížnosti odmítl závěry, které krajský soud učinil k námitce, že mu v případě návratu do Vietnamu hrozí vážné nebezpečí ze strany věřitelů. Poukázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 7. 2005, č. j. 5 Azs 116/2005 - 58, a ze dne 31. 7. 2008, č. j. 5 Azs 55/2008 - 71. Konstatoval, že žalovaný nezohlednil informace nashromážděné v průběhu řízení, čímž porušil § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, a v důsledku také § 14a zákona o azylu. Uvedeným postupem podle stěžovatele založil nepřezkoumatelnost svého rozhodnutí. Krajský soud v odůvodnění rozsudku přenesl důkazní břemeno ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv ve Vietnamu na stěžovatele, ačkoliv měl toto břemeno nést žalovaný.

Nejvyšší správní soud ze spisové dokumentace zjistil, že stěžovatel během pohovoru dne 27. 6. 2013 uvedl, že se v případě návratu do vlasti obává nebezpečí ze strany svých věřitelů, to znamená soukromých osob. Přitom výslovně uvedl, že se ani nepokusil požádat policii o pomoc. K této problematice se již dříve vyslovil Nejvyšší správní soud, a to například v usnesení ze dne 30. 9. 2008, č. j. 2 Azs 60/2008 - 58, když uvedl, že „[...] *stěžovatelka nebyla pronásledována státní mocí, ale mělo jít o aktivitu soukromých osob. Pronásledování tohoto charakteru však nemůže být důvodem pro udělení azylu, pokud politický systém v zemi původu žadatele o azyl dává občanům možnost domáhat se ochrany svých práv u státních orgánů. Tento závěr vyslovil Nejvyšší správní soud např. ve svém rozsudku ze dne 31. 10. 2003, č. j. 4 Azs 23/2003 - 65, či v rozsudku ze dne 27. 8. 2003, č. j. 4 Azs 5/2003 - 51, případně v rozsudku ze dne 10. 3. 2004, č. j. 3 Azs 22/2004 - 48, (všechny dostupné z http://www.nssoud.cz). Stěžovatelka však útoky na svou osobu ze strany věřitelů s vietnamskými státními orgány (soudě podle její výpovědi) vůbec neřešila, a proto nelze ani predikovat, že by jí případná pomoc ze strany orgánů veřejné moci byla odepřena.*“ Vzhledem k uvedeným skutečnostem Nejvyšší správní soud neshledal, že by žalovaný porušil § 3 správního řádu, respektive § 14a zákona o azylu a nepřisvědčil stěžovateli, že by krajský soud posoudil otázku důkazního břemene v rozporu se zákonem.

Stěžovatel dále brojil proti neudělení mezinárodní ochrany s ohledem na skutečnost, že již v zemi svého původu ztratil veškeré zázemí a nucený návrat by znamenal zásah do jeho soukromého a rodinného života v rozporu s čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, publikované pod č. 209/1992 Sb. Uvedenou skutečnost žalovaný podle stěžovatele vůbec nezohlednil.

Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 15. 5. 2013, č. j. 3 Azs 56/2012 - 81, konstatoval, že „[u]*stanovení § 104 odst. 4 in fine s. ř. s. brání tomu, aby stěžovatel v kasační stížnosti uplatňoval jiné právní důvody, než které uplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáváno, ač tak učinit mohl; takové námitky jsou nepřípustné (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 9. 2004, č. j. 1 Azs 34/2004 - 49, zveřejněný pod č. 419/2004 Sbírky rozhodnutí Nejvyššího správního soudu). Pojem „důvody“, užitý v ustanovení § 104 odst. 4 in fine s. ř. s., které navazuje na ustanovení § 103 s. ř. s., tak v případě kasačních stížností proti rozhodnutím krajských soudů o žalobách proti rozhodnutí správního orgánu zřetelně odkazuje na tentýž pojem užitý v § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. při formulaci toho, jaký obsah mají mít žalobní body žaloby proti rozhodnutí správního orgánu, a vede k jednoznačnému závěru, že v řízení o kasační stížnosti jsou zásadně nepřípustné jiné důvody než ty, které se opírají o skutkové a právní důvody uvedené v žalobě. Důvody kasační stížnosti tedy lze opřít jen o takové konkrétní právní či skutkové důvody, jež byly v řízení před krajským soudem přípustně uplatněny (viz § 71 odst. 2 věta třetí s. ř. s.), a tedy alespoň v základních rysech v žalobních bodech obsažených v žalobě či jejím včasném rozšíření formulovány a případně dále (i po uplynutí lhůty k podání či rozšíření žaloby) upřesněny či podrobněji rozvedeny, aniž by tím byly rozšiřovány; to platí jen za předpokladu, že uvedené právní či skutkové důvody stěžovatel mohl v žalobě či jejím včasném rozšíření uplatnit (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 7. 2005, č. j. 2 Azs 134/2005 - 43, publ. pod č. 685/2005 Sb. NSS).*“ Vzhledem k těmto skutečnostem Nejvyšší správní soud konstatuje, že naposledy uvedená kasační námitka není přípustná, neboť nemá odraz v žalobě. Nad rámec toho však Nejvyšší správní soud poukazuje na své usnesení ze dne 12. 3. 2009, č. j. 1 Azs 77/2008 - 58, podle kterého „[...] *rozhodnutí správního orgánu o zamítnutí žádosti o mezinárodní ochranu či rozhodnutí o neudělení azylu ani doplňkové ochrany v situaci, kdy žadatel nesplňuje zákonné podmínky pro udělení mezinárodní ochrany, samo o sobě nevylučuje pobyt takového cizince na území ČR, jsou-li k tomu dány rodinné důvody, tuto otázku je však třeba řešit dle zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů. Rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany tedy zpravidla nemůže být samo o sobě v rozporu se základním právem cizince na respektování jeho soukromého a rodinného života, i když by realizace takového práva předpokládala jeho pobyt na území ČR. V takovém případě tedy není ani relevantní důvod pro to, aby správní orgán rozhodující o azylu či správní soud přezkoumávající takové rozhodnutí upřednostňoval ve smyslu čl. 10 Ústavy ustanovení stěžovatelem uváděného článku 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod či jiných mezinárodních smluv zakotvujících právo na soukromý a rodinný život před ustanoveními soudního řádu správního či zákona o azylu, neboť žádná kolize mezi těmito předpisy za daných okolností nenastává.*“ Žalovaný tedy nepochybil, když neshledal zásah rozhodnutí o neudělení mezinárodní ochrany do soukromého a rodinného života stěžovatele.

Z výše uvedeného je zřejmé, že ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu (všechna zmiňovaná rozhodnutí jsou dostupná na www.nssoud.cz) poskytuje dostatečnou odpověď na veškeré námitky podané v kasační stížnosti. Nejvyšší

správní soud zjistil, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájem stěžovatele, proto kasační stížnost shledal nepřijatelnou a podle § 104a s. ř. s. ji odmítl.

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud za použití ustanovení § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 téhož zákona tak, že žádný z účastníků nemá právo na jejich náhradu, neboť kasační stížnost byla odmítnuta.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 16. března 2016

JUDr. Jiří Palla
předseda senátu